

Ob nezakoniti naložitvi filma na spletno platformo, kot je YouTube, lahko imetnik pravice na podlagi Direktive o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine od upravitelja zahteva le poštni naslov zadevnega uporabnika, ne pa tudi njegovega elektronskega naslova, IP-naslova ali telefonske številke

Sodišče je v sodbi Constantin Film Verleih (C-264/19) z dne 9. julija 2020 razsodilo, da Direktiva 2004/48¹ v okviru naložitve filma na spletno video platformo brez soglasja imetnika avtorske pravice od pravosodnih organov ne zahteva, da upravljavcu video platforme odredijo predložitev elektronskega naslova, IP-naslova ali telefonske številke uporabnika, ki je naložil sporni film. Direktiva, ki določa predložitev „naslovov“ oseb, ki so kršile pravico intelektualne lastnine, se nanaša le na poštni naslov.

Filma Parker in Scary Movie 5 sta bila leta 2013 in 2014 naložena na video platformo YouTube brez soglasja družbe Constantin Film Verleih, imetnice izključnih pravic za izkoriščanje teh del v Nemčiji. Na tej platformi sta imela ta filma več deset tisoč ogledov. Družba Constantin Film Verleih je zato od družbe YouTube in družbe Google, ki je matična družba prvonavedene družbe, pri kateri se morajo uporabniki najprej registrirati prek uporabniškega računa, zahtevala, naj ji predložita vse podatke o vsakem od uporabnikov, ki so opravili naložitev. Nobena od teh družb družbi Constantin Film Verleih ni posredovala podatkov o teh uporabnikih, zlasti njihovih elektronskih naslovov in telefonskih številk ter IP-naslovov, ki so jih ti uporabljali ob naložitvi zadevnih datotek in ob zadnjem dostopu do svojega računa Google/YouTube.

Spor o glavni stvari je bil odvisen od tega, ali so taki podatki zajeti s pojmom „naslovi“ v smislu Direktive 2004/48. Ta direktiva določa, da lahko pravosodni organi odredijo predložitev informacij o izvoru in distribucijskih omrežjih blaga ali storitev, s katerimi je kršena pravica intelektualne lastnine. Med temi informacijami so med drugim „naslovi“ proizvajalcev, distributerjev in dobaviteljev blaga ali storitev, ki so predmet kršitve.

Sodišče je ugotovilo, prvič, da se običajni pomen izraza „naslov“ nanaša le na poštni naslov, to je na kraj stalnega ali običajnega prebivališča določene osebe. Iz tega izhaja, da ta izraz, če se uporablja brez dodatnih pojasnil, kot v Direktivi 2004/48, ne zajema elektronskega naslova, telefonske številke in IP-naslova. Drugič, pripravljeno gradivo², ki je pripeljalo do sprejetja Direktive 2004/48, ne vsebuje nobenega indika, na podlagi katerega bi bilo mogoče sklepati, da je treba izraz „naslov“ razumeti tako, da se ne nanaša le na poštni naslov, ampak tudi na elektronski naslov, telefonsko številko ali IP-naslov zadevnih oseb. Tretjič, iz preučitve drugih aktov prava Unije, ki se nanašajo na elektronski naslov ali IP-naslov, je razvidno, da za telefonsko številko, IP-naslov ali elektronski naslov v nobenem od teh aktov ni uporabljen izraz „naslov“ brez dodatnih pojasnil.

¹ Člen 8(2)(a) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32).

² Predlog Direktive Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. januarja 2003 o ukrepih in postopkih za zagotovitev uveljavljanja pravic intelektualne lastnine (COM(2003) 46 final), mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora z dne 29. oktobra 2003 (UL 2004, C 32, str. 15) in poročilo Evropskega parlamenta z dne 5. decembra 2003 (A50468/2003) o tem predlogu.

Ta razlaga je po mnenju Sodišča skladna s ciljem, ki mu sledi določba Direktive 2004/48, ki se nanaša na pravico do informacij. Ob upoštevanju minimalne harmonizacije v zvezi z uveljavljanjem pravic intelektualne lastnine na splošno ta harmonizacija namreč v skladu z navedeno določbo velja le za zelo omejene informacije. Poleg tega je namen te določbe uskladiti spoštovanje različnih pravic, zlasti pravice imetnikov pravic do informacij in pravice uporabnikov do varstva osebnih podatkov.

V teh okoliščinah je Sodišče ugotovilo, da se pojem „naslovi“ iz Direktive 2004/48 glede uporabnika, ki je naložil datoteke, s čimer je bila kršena pravica intelektualne lastnine, ne nanaša na njegov elektronski naslov, njegovo telefonsko številko in IP-naslov, ki je bil uporabljen pri naložitvi teh datotek, ali IP-naslov, ki je bil uporabljen ob njegovem zadnjem dostopu do uporabniškega računa.

Sodišče je kljub temu pojasnilo, da lahko države članice imetnikom pravic intelektualne lastnine priznajo pravico do prejemanja celovitejših informacij, vendar pod pogojem, da je zagotovljeno ustrezno ravnoesje med različnimi zadevnimi temeljnimi pravicami in spoštovanjem drugih splošnih načel prava Unije, kot je načelo sorazmernosti.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793